

enhver, der sandsynliggør, at han vil kunne gøre krav gældende mod fonden; men efter kærefristens udløb vil senere tilkomne kreditorer være afskåret fra at få spørgsmålet taget op til bedømmelse, før det behandles på et fondsmøde, jfr. § 359.

Ved bedømmelsen af, om sikkerheden er tilstrækkelig, må man kunne følge den praksis, der foreligger ved fogdens afgørelse af, om en sikkerhed efter retsplejelovens § 615 efter sin art og størrelse er tilstrækkelig til, at arrest kan ophæves eller afværges. Der henvises endvidere til bemærkningerne herom i betænkning nr. 694/1973 angående ansvar for olieskader, s. 18 in fine.

I stk. 2 er det bestemt, at der tillige skal stilles sikkerhed for et tillægsbeløb til dækning af omkostningerne ved administration af fonden samt til dækning af eventuelle rentekrav. Også gældende § 237 indeholder en bestemmelse om sikkerhedsstillelse for et efter rettens skøn fastsat beløb til dækning af renter og omkostninger.

En fond anses først for oprettet, når ikke alene fondsbeløbet, men også tillægsbeløbet, er indbetalt, eller der er stillet sikkerhed herfor, jfr. stk. 3. En sådan bestemmelse findes hverken i 1969-konventionen eller 1976-konventionen. Hverken 1976-konventionen eller 1969-konventionen kan antages at være til hinder for, at der i national lov sker en regulering af de processuelle regler omkring godkendelse af en fond i forbindelse med en regulering af ansvaret for omkostninger og for renter af de enkelte krav, jfr. herved udtrykkeligt 1976-konventionens artikel 14, udkastets § 236, nr. 6, og gældende § 270, stk. 3. Gældende § 272, stk. 1, synes da også at forudsætte, at den fulde virkning af fondsoprettelsen først opnås, såfremt der stilles sikkerhed for renter jfr. formuleringen »for krav, der kan gøres gældende mod fonden«, der må forstås således, at der trods fondsoprettelsen kan gøres arrest for rentekrav.

Betydningen af stk. 2 er først og fremmest, at den sikkerhed, der stilles for tillægsbeløbet, også vil få virkning i forhold til andre fordringshavere end den fordringshaver, der er den direkte anledning til fondsoprettelsen. Dette indebærer for fordringshaverne den fordel, at de ikke hver for sig vil være nødsaget til gennem foretagelse af arrest og efterfølgende anlæggelse af justifikationssspørgsmål at sikre deres rentekrav i den periode, hvor

proceduren omkring fordelingen af fonden løber.

Som bestemmelsen er formuleret, skal retten altid kræve sikkerhed for et tillægsbeløb (ligesom for fondsbeløbet) uden at behøve at vurdere fondsopretterens økonomiske situation.

Såfremt fondsbeløbet indbetales kontant, må retten drage omsorg for, at det placeres således, at det afkaster rente, og dette rentefkast må tages i betragtning ved fastlæggelsen af tillægsbeløbet. Udvalget har ikke fundet det rigtigt at anvende princippet i deponeringsloven, hvorefter en deponering af det skyldige beløb i Nationalbanken indebærer, at der ikke påløber yderligere renter, da der ikke i de her omhandlede tilfælde som ved deponering efter deponeringsloven er tale om en situation, hvor risikoen for den forsinkede udbetaling til fordringshaveren bør overgå til denne. Efter det for udvalget oplyste vil det ikke kunne forventes, at retten kan anbringe indbetalte kontante midler til en rente, der svarer til procesrenten.

Som eksempel på omkostninger ved administration af fonden, for hvilke der skal stilles sikkerhed, nævnes udtrykkeligt sagsomkostninger; herved tænkes der bl. a. på retsafgifter samt andre sagsomkostninger, som den ansvarlige kan blive pålagt over for fordringshavere i fonden; også udgifter til fondsbestyreren skal der stilles sikkerhed for.

Som nævnt i bemærkningerne til § 351, stk. 1, vil en fordringshaver for en fordring, der er blevet rentebærende inden fondens oprettelse, næppe kunne kræve renter for tiden inden fondens oprettelse ved siden af den rente, der i alle tilfælde i medfør af § 351, stk. 1, indgår i selve fondsbeløbet. Det er derfor i sidste sætning i § 353, stk. 2, præciseret, at for så vidt angår kapitel 10-fonde, vil en sikkerhedsstillelse for et rentekrav alene vedrøre renter i tiden efter fondsoprettelsen.

I stk. 3 er angivet fra hvilket tidspunkt, fonden anses for oprettet. Er beløbene efter §§ 351 og 353, stk. 2, indbetalt eller sikkerhed herfor stillet ved kendelsens afsigelse, anses fonden for oprettet ved afsigelsen af kendelsen. I øvrigt anses fonden for oprettet, når retten ved påtegning på kendelsen bekræfter, at indbetalingen er sket eller sikkerheden stillet. Selv om afgørelsen kæres, regnes oprettelsen dog fra tidspunktet for afsi-